

Una hora en cotxe

Opinió

JORDI SUNYER
PERIODISTA

Primer *Germà petit*, diari ARA, setembre: “El futbol gironí depèn massa d’aportacions personals. Quan s’acaben els diners o les ganes, hi ha futbol de primer nivell a una hora en cotxe”. Ho deia Nitús Santos, ara a l’Olot, referint-se amb nostàlgia al seu Figueres dels anys de plata. El 2006 la Unió deambulava per 2a B i, en dies de fred i vent, es comptaven les entrades de 50 valents. Miquel Alimentació, Asessoria Teixidor i Josep Serra, tots accionistes locals, van vendre les se-

ves accions a Enric Flix amb el resultat sabut: sopar de duro-trasllat-desaparició. Un any més tard, l’esclat de la bombolla immobiliària ensorrava l’Akasvayu i, de rebot, el Club Bàsquet Girona. Josep Amat, cap visible dels focs d’artifici, havia comprat les accions a una societat formada per institucions locals, hereda dels anys liderats per Joaquim Vidal i a la qual més tard Jaume Casademont també va fer costat. El relleu gironí –i seriós amb la poca gent que ha cregut en la utopia al nostre tros de país– o no ha arribat o no ha durat, i encara ens hem anat creient els Pitermans de la vida. Josep Delgado, que va comprar les accions de Josep Gusó al Girona, pot engrossir la llista. Això sí, el deix gironí continua esforçant-se per fer-se notar, en llotges i tribunes cent quilòmetres al sud, il·luminat pels grans focus i els grans mitjans, custodiat per gent de pes de la societat civil catalana.